

her i Landet, tror jeg, at Regeringen maa tage Initiativet til en fælles Forhandling med England, der klart fremstiller hele vor Situation, som er den, at England ved sine Kulpriser, sammenholdt med de Levnedsmiddelpriser, de betaler os, ruinerer os. Denne Fællesforhandling maa føres. Jeg beklager, at det har trukket saa længe ud med den. Der har altid været noget i Vejen. Jeg tror, at Landbruget med alt for stor Mistænksomhed har set paa Fællesforhandlingerne med Industrien — jeg kan for øvrigt godt, i hvad der er foregaaet under Krigen, se Grunden til dette. Men paa den anden Side har paa visse Tidspunkter de ledende Mænd indenfor de andre Erhverv ikke fundet Øjeblikket gunstigt. Det skal jeg naturligvis ikke kunne udtale mig om, men jeg haaber, at det er rigtigt, hvad der er meddelt, at Erhvervene vil sende en fælles Delegation med Regeringens Støtte til England, og jeg haaber, at det er Hensigten der at søge en virkelig indgaaende Forhandling med England om hele vor økonomiske Situation, ikke blot en Forhandling, der tilstræber at faa en eller anden Pris paa et eller andet Produkt, der sælges eller købes, ændret, men en virkelig Forhandling om, hvorledes vi staar i det.

Det er Misforholdet mellem Kulpriserne og vore Produkters Priser, som bringer Vanskelighederne. Og jeg kan derfor ikke andet end beklage den Mangel paa Forstaaelse, som en storindustriell Leder, der spillede en stor Rolle under Krigen, udviste overfor Landbrugets Bestræbelser for at faa den højeste Pris i Udlandet for sine Varer. Hvad enten det var i et krigsførende eller et neutralt Land, var det en berettiget Bestræbelse fra Landbruget at faa den højest mulige Pris for sine Varer ude, fordi vi maatte betale alt, hvad vi købte ude, med saa overordentlig høje Priser. Men da vi f. Eks. her i Landet forsøgte at gennemføre dette, at naar Byg og Salpeter i Fredstid havde samme Pris, skulde man ogsaa i Norge betale for vort Byg og Rug det samme, som vi skulde betale for deres Salpeter; mødtes vi af den Bevægelse, som sagde: Vi maa give for Salpeter, hvad Norge forlanger. Vi kan ikke forlange den samme Pris i Norge for vort Korn. Det var en Handling, som efter min Opfattelse bares af en fuldkommen

forkert Opfattelse af, hvad vi stod overfor her i Landet, og hvad vi arbejdede os ind i.

Professor Birk har paa andre Punkter paavist her i Tinget, hvor vanskeligt det var for os allerede under Krigen at faa tilstrækkeligt for vore Varer, set i Sammenligning med, hvad vi maatte give for andres. Men nu er dette Misforhold naaet til Højdepunktet. Derfor vilde jeg gerne sige, at medens efter min Opfattelse Industrien, i alt Fald en enkelt fremtrædende Industrileder, under Krigen ikke tilstrækkeligt forstod Landbrugets berettigede Krav paa den højeste Pris ude, frygter jeg for, at der indenfor Landbrugskredse for Øjeblikket ikke er tilstrækkelig Forstaaelse af, hvor alvorlig Kulsituationen er, og hvad den betyder for vor Industri. Jeg tror, at det er ønskeligt, at al Mistænksomhed mellem disse to Erhverv forsvinder, og at vi ved en samlet Optræden kan komme til at bære Landet gennem disse Vanskeligheder.

Jeg skal gøre nogle Bemærkninger om de sidste Kultal, for at man kan se, hvorledes Stillingen er. Da jeg omtalte den i min første Tale, kunde jeg henvise til, at vi i August Maaned 1920 havde betalt for Kul det samme Beløb, 68 Mill. Kr., som vi havde betalt for hele vor Kultilførsel i 1914; mindre end $\frac{1}{10}$ havde vi faaet, men det samme skulde vi betale; 18 Kr. havde vi i sin Tid betalt for hver Ton, 205 Kr. maatte vi nu betale. Nu er September Maanedes Tal føjede til, og de er blevet langt værre, end man den Gang paa nogen Maade kunde formode. Det er ikke saaledes at forstaa, at Tallene for September indeholder September alene, der føjes Beholdninger til for de tidligere Maaneder; men det viser sig, at i September gives der nu Regnskab i Statistikken for 550 000 Tons, hvorfor vi har betalt 118 Mill. Kr. Det vil sige, at vi har betalt 214 Kr. pr. Ton for det Kvantum, som her føjes til.

I disse 9 Maaneder har vi købt Brændsel for 373 Mill. Kr.; det er lidt over 2 Mill. Tons Brændsel, vi har faaet. I de samme Maaneder har vi udført Smør for 382 Mill. Kr. I 1914 derimod købte vi Brændsel for 68 Mill. Kr. og udførte Smør for 200 Mill. Kr.; Smørekporten i 1914 dækkede hele vort Indkøb af Brændsel og derud-